

செவ்வியான் கேடும்...

■ வளவ. துரையன்

“அப்பா! என்னா வெயிலு; இப்பதான் விடிஞ் சிருக்கு; காலையிலேயே என்னமா கொளுத்துது; சூர்லனு உறைக்குது;” என்றான் சின்னான்.

அதைக் கேட்ட கேசவன் “ஆமாம் மாமா! ஓனக்கு இப்பதான் விடியுது போல இருக்கு. மணி என்னாதெரியுமா? ஆறரை வண்டி கூட போயிடுச்சி” என்றான் பதிலுக்கு.

இருவரும் ஒருவர் பின்னால் ஒருவராக ஏரிக்கரையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தனர். அது ஒற்றையடிப்பாதை. ஆடு மாடுகள் அடிக்கடி போய்த் தேய்ந்த பாதை; இப்போது சீண்டுவாரின்றிக் கிடந்தது.

“கேசவா; இந்த வழியில இந்நேரத்துல முன்னாடியெல்லாம் நடக்க முடியுமா? எம்மா ஆடுகளும் மாடுகளும் மந்தை மந்தையாய்ப் போய்க்கிட்டிருக்கும்; புழுதியில கண்ணே தெரியாது. இப்ப பாத்தியா?”

“ஆமாம் மாமா; தோ பாரு; நாம நடக்கற வழியில ஒரு பூண்டாவது இருக்கா? எல்லா புல்லுங்களும் காய்ஞ்சு கருவாடா கெடக்கு; பணை மரம் மட்டையெல்லாம் பழுப்பாதானே

கெடக்கு”

“அதுவும் சரிதான்; நாம எப்படி வாணா பொழச்சுக்கலாம்; பாவம் வாயில்லா சீவனுங்க; அதுங்க என்னா பண்ணும்? மூணா வருசமே பாதி ஆடுமாடுக்கள வித்தாச்சு; கொஞ்ச நஞ்சம் மீதி இருந்ததும் இப்ப சந்தைக்குப் போயிடுச்சு. கொஞ்சம் நெலம் நீச்சு உள்ளவங்கதான் மூணு நாலு வச்சிருக்காங்க”

“அவங்களும் எத்தினி நாளக்குதான் அதுங்கள காபந்து பண்ணுவாங்க; பாப்போம்”

“பாப்போம்டா இந்த வருசமாவது பெய்யாதா: மானம் கண்ணு தெறக்காதா?”

“போ மாமா; பெய்யற மானமாயிருந்தா பொரட்டாசி பத்து தேதியாச்சு; பொன்னுருக்க காயும் மண்ணுருகப் பேயும்னு சொல்லுவாங்க; இங்க மண்ணுதான் சுடுது”

அந்த ஒத்தையடிப்பாதை ஏரிக்கரையில் போய் முடிகிறது. அங்கிருந்து பார்த்தால் ஏரி முழுதும் தெரியும். மேலே ஏறி இருவரும் வந்திருந்தார்கள். ஏரி பாளம் பாளமாய்



ஒவியம்: சிற்பி ஜெயராமன்

வெடித்திருந்தது. மழை மட்டும் பெய்திருந்தால் இப்பொழுது ஏரி முழுதும் கட்டை வண்டிகளில் வண்டல் மண்ணை ஏற்றப் போட்டி இருக்கும். நான் முந்தி நீ முந்தி என்று தங்கள் வயலில் கொண்டு போய்ப் போட்டிருப்பார்கள். ஏரியின் உள்ளே அழகாய் ஒரு வண்டித்தடமே உருவாகி இருக்கும். ஏரியின் நடுவில் எப்பொழுதும் இருக்கும் குளைகள் கூட இப்பொழுது காணப்படவில்லை. ஏரிக்கரையில் நடப்பட்டிருந்த பனங்கன்றுகள் எல்லாம் காய்ந்துபோய் வெளிர் மஞ்சள் நிறத்தில் இருந்தன. கருவேல மரங்கள் எல்லாம் ஓர் இலை கூட இல்லாமல் பஞ்சத்தில் வெறிச்சோடிய கிராமங்கள் போல் இருந்தன. இருந்த ஓரிரு புதர்களும் உயரம் குறைந்து பெயரளவிற்கு இருந்தன.

இருவரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே ஒரு புதரிலிருந்து பாம்பு ஒன்று வெளியே வந்தது. இவர்களைப் பார்த்ததும் எதிர்த் திசையில் செல்ல ஆரம்பித்தது.

அதைப் பார்த்த சின்னான், “கேசவா, சாரை போவுது பாத்தியா?” என்றான். கேசவன் பதிலுக்கு, “என்னா மாமா சாரைன்றிங்க; இவ்ளோ மெதுவா போகுது?” என்று கேட்டான்.

“ஆமாண்டா; சாரைன்னா கண்ணை மூடித் தெறக்கறதுக்குள்ள மறைஞ்சு போயிடும்; இப்ப அதுக்கும் ஆகாரம் கெடைக்கணும்ல; எலி,

தவளை எல்லாம் எங்க இருக்குது? அதுக்கும் வேகம் கொறைஞ்சு போச்சு; ஏதோ சீவனை வச்சுக்கிட்டு வாழுது நம்மைப்போல”

“என்னா மாமா நீங்களே மனசை தளர உட்டுட்டா நாங்களெல்லாம் என்னா செய்வோம்; எப்படியும் விடிவுகாலம் பொறக்காமயா பூடும்”

“ஆமாண்டா நாலு வருசமா பொறக்காத விடிவுகாலம் இனிமே பொறக்கப் போவுதாக்கும்; காவேரிக்குக் கலயாணம் செஞ்ச வருசத்தோட எல்லாம் போச்சடா; அந்த வருசம் செம வெள்ளாமைடா; தையில அறுவடை முடிச்சி சித்திரையில் அவளக் கட்டிக்குடுத்தேன்; அதுக்கு அடுத்த வருசமே தண்ணிப்பங்கு, நெலத்துப் பங்கு எல்லாம் குடுத்துட்டு ஊட்டுக்கு சாப்பாட்டுக்கு ஒரு மூட்டைதான் எடுத்து வந்தேன்; மூணாம் வருசம் மழையை நம்பி வெதை வெதைச்சு நாத்தங்கால் உட்டேன்; மழையில்ல; ரெட்டியாரு என் நெலத்துக்கே தண்ணி இருக்காது போல் இருக்குடா; நான் இதுல எங்க ஒனக்கு உடறதுன்னு சொல்லிட்டாரு; ரெண்டு வருசமா வெத நெல்லுக்கும் அடி உரத்துக்கும் வாங்கின கடன் கழுத்தளவு நெறஞ்சு கெடக்கு” சொல்லிக்கொண்டே போனான் சின்னான்.

காவேரியின் திருமணத்தை ஊர் மெச்சும்படிக்குக் கொஞ்சம் அதிகமாக ஓட்டியே நடத்தி விட்டான் சின்னான். தெரு



முழுதும் பந்தல்; தெரிஞ்சுவங்க தெரியாதவங்க எல்லாருக்கும் திருமணத்துக்கு முதல்நாள் இரவு, திருமணத்தன்று காலை மற்றும் மதியம் என பெரிய விருந்தே வைத்து விட்டான். கிராமத்தில் எல்லா இடங்களிலும் குழல் விளக்குகள், மாவிலைத் தோரணங்கள் என்று ஆண்டுக்காண்டு நடக்கும் கோயில் திருவிழாவைக் காட்டிலும் பெரியதாக நடத்திக் காட்டி விட்டான். பெண் அழைப்பு காரில் ஊரை சுற்றி வந்தது. கேரளாவிலிருந்து சென்னை மேளம் வந்து அடித்தார்கள்.

இத்தனைக்கும் மருமகன் ஒன்றும் அரசாங்க வேலையில் இல்லை. பண்டுக்குப் பக்கத்தில் கிராமத்தில் ஒரு மளிகைக்கடை வைத்திருந்தான். அந்த ஊரில் வேறு கடை இல்லாததால் கடை நன்றாக ஓடியது. வீட்டுக்கு ஒரே பிள்ளை. அவன் அப்பா ஆசிரியர்; எல்லாம் நல்லபடியாகப் பிடித்திருந்ததால்தான் காவேரியைத் திருமணம் செய்து கொடுத்தான். திருமணத்திற்குக் கொஞ்சம் கடன் வாங்க வேண்டி வந்து விட்டது. சின்னானும் நிலத்தை நம்பித்தான் வாங்கினான். ஆனால் பருவ மழை இப்படிப் பழிவாங்கும் என்று அவன் நினைக்கவில்லை. இருந்தாலும் நிலத்தை விட்டு விட முடியவில்லை. வீட்டின் பெரிய பாத்திரங்களும் மனைவி சம்பூர்ணத்தின் நகைகளும் போய் விட்டன. நிலத்தில் கொண்டுபோய்ப் போட்ட பணம் வெள்ளாமை வீட்டிற்கு வந்தால்தானே நிலைப்படும். அது வரவில்லை.

அதனால் காவேரிக்குக் வருஷ சீர்கள் செய்வதில் கொஞ்சம் சுணக்கம் விழுந்து விட்டது. இருந்தாலும் திருமணம் முடிந்த அடுத்த ஆண்டே காவேரிக்குத் தலைப்பிரசவம் பார்த்து நல்லபடி அனுப்பி விடுவதற்குள் சின்னான் திக்கு முக்காடிப் போய் விட்டான்.

பேரக் குழந்தைக்கு நகை போட்டு அனுப்ப முடியாதது பெரிய பிரச்சனையாகப் போய்விட்டது. மருமகன் ஒன்றும் பேசாவிட்டாலும் அவனுக்கும் சேர்த்து அவன் அப்பாவே பேசிவிட்டார்.

குழந்தையை அழைத்துக் கொண்டுபோக எல்லாரும் வந்தபோது சரியான சண்டை; நகை இல்லை என்று தெரிந்ததும் அவர் பேச ஆரம்பித்தார்.

“என்னா சம்பந்தி, எனக்கும் ஒரே பிள்ளை;

ஓங்களுக்கும் மொத பேரக்கொழந்தை; இப்படியா மூளிக் கழுத்தா கொண்டு அனுப்பி வைப்பாங்க”

“இல்லீங்க; இப்ப கொஞ்சம் கஷ்ட ஜீவனம்; நெலத்துல வெள்ளாமையிலல்; மழையும் பெய்யல” பேசிக்கொண்டே போன சின்னானை இடை மறித்தார் அவர்.

“அதுக்கு நாங்க நாள் பாத்துச் சொன்னபோதே மழை பெய்யட்டும்’ அப்பறம் நீங்க வந்து கூட்டிட்டுப் போலாம்னு சொல்றதுதானே”

“இல்லீங்க; மாசம் அஞ்சாயிட்டதுல்ல; ஊர்ல எல்லாரும் ஏன் அனுப்பலேன்னு கேப்பாங்க இல்ல”

“வேணா ஒண்ணு செய்யுங்க; இன்னும் ரெண்டு மாசம் போகட்டும்; நகை போட்டதக்கப்பறம் நாங்க வந்து கூட்டிட்டுப் போறோம்;”

சின்னானுக்கு அழுகையே வந்துவிடும் போலிருந்தது. பேச்சே வரவில்லை. “படிச்சவரு வாத்தியாரா வேல பாக்கறாரு; இந்த பேச்சுப் பேசறாரே”ன்னு நெனச்சான். இத்தனைக்கும் மருமகன் ஏதும் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தான்.

“ஏங்க, இங்க கொஞ்சம் வந்திட்டுப்போங்க” கதவின் மறைவிலிருந்து சின்னானைச் சம்பூர்ணம் அழைத்தார். இருவரும் தோட்டத்திற்குச் சென்றனர்.

“என்னாடி இவரு இந்தப் பேச்சு பேசறாரு? நம்ம கஷ்டம் புரிஞ்சா மாதிரியே இல்லியே” என்றான் சின்னான். “ஆமாம்; இருக்கறவங்களுக்குதான் இன்னும் சேக்கணும்னு ஆசை வரும். இல்லாதவங்களுக்கு ஒண்ணுமே இல்ல;” என்றாள் சம்பூர்ணம்.

“சரி, அதை விடு; இப்ப என்னா செய்யறது? அக்கம் பக்கத்துலெல்லாம் கொழந்தையைக் கூட்டிட்டுப் போக வராங்கன்னு வேற சொல்லி வச்சிட்டோம்” என்றான் கவலையுடன்.

“ஒண்ணு செய்யுங்க; இன்னும் அஞ்சு மாசத்துல கழுத்துக்குச் செயினும், காலுக்குக் கொலுசும் நிச்சயமா கொண்டுவந்து போடறோம்னு சொல்லுங்க”

“அப்ப மட்டும் எப்புடி காச ஆகாசத்துலேந்து வந்தா குதிக்கும்?” என்று கேட்டான்

சின்னான். “அதை அப்பறம் பாத்துக்கலாம்யா; இப்ப காவேரியையும் கொழந்தையும் அவங்க கூட்டிட்டுப் போகட்டும்” என்றான் சம்பூர்ணம்.

“சரி, ஏதோ சொல்றீங்க; நம்பிக்கையோடதான் ஊருக்குப் போறேன்” என்றார் சம்பந்தி.

“கேசவா, அவங்க போயி இதோ ரெண்டு வருசம் ஓடிப்போச்சுடா” என்று கூறிவிட்டு அங்கிருந்த மதகின் மேல் உட்கார்ந்தான் சின்னான். தொடர்ந்து, “சொல்லி வச்சாப்பல அதுக்கப்பறம் மானம் மோசம் செஞ்சுடுச்சு. வயிறு பொழைக்கறதே பெரிசா போயிடுச்சு. ஆனா ஒண்ணு கேசவா; நகை போடலேன்னு இங்க பேசினதோட சரியாம்; அதுக்கப்பறம் காவேரிகிட்ட இன்னிக்கு வர ஒண்ணும் பேசலயாம்; அது ஒண்ணுதான் சந்தோசம்” என்றான் சின்னான்.

“ஏன் மாமா, நீங்க அப்ப அப்ப போய் பாத்துக்கிட்டு வர்றீங்கல்ல” என்று கேட்டான் கேசவன்.

“இல்லடா; கொஞ்ச நாள் போயி வந்துக்கிட்டிருந்தேன்; ஆனா மரியாதி கொஞ்சம் கொறைவுன்னு தெரிஞ்சதக்கப்பறம் போகறத நிறுத்திட்டேன். சந்தயில அவங்க கிராமத்து சனங்க வரும்ல; அவங்ககிட்ட கேட்டு சேதி தெரிஞ்சுக்கிறதுதான்”

“ஏன் மாமா நல்லா பேசறாங்கல்ல; அப்புறம் என்னா?”

“இல்லடா; அவங்க ஊட்டுக்குப் போனா சம்பந்தி அதான் மருமவனோட அப்பா அந்த வாத்தியாரு வாங்கன்னு கூப்பிடுவாரு; அத்தோட சரி, வேற ஒண்ணும் பேச மாட்டாரு; மருமவன்தான் கடையில இருப்பாருல்ல; கடையைக் கட்டிக்கிட்டு வந்தா சாப்பிட்டு ஓறங்கப் போயிடுவாரு. நானும் ரெண்டு மூணுதடவ பாத்தேன். அப்பறம் போக மனசில்ல. ஆனா ஒண்ணுடா; காவேரியை நல்லா வச்சுக்கினு இருக்காங்க; போடி ஒங்க ஆத்தா ஊட்டுக்குன்னு அனுப்பல; அதால கொஞ்சம் சந்தோசம்தான்”

மதகுக்கட்டைகளின் மேல் இருவரும் உட்கார்ந்தனர். “அப்பாடா” என்று கழுத்து வழியாய் வந்த வியர்வையை துடைத்துக்கொண்டான் சின்னான். கேசவனைப் பார்த்து, “ஆமா, என்னாச்சுடா ஒம்மவன் வேல விஷயம்” என்று கேட்டான்.

“அடப் போ மாமா; பொம்பளப்புள்ளகளைப் பெக்கறதே பரவாயில்ல போலயிருக்கு; இந்த ஆம்பளப்புள்ளகளை வளத்து ஆளாக்கி அவனுக்கு பொண்ணுதேடி கல்லாணம் கட்டிக்குடுத்து ஒரு வீடு வாங்கி வைக்கறதுக்குள்ள நம்ம தாவு தீந்துடும் போல இருக்கு”

“ரொம்ப சலிச்சுக்காத வெவரமாச் சொல்லு; எங்கியோ வேலைல சேரப் போறான்னு சொன்னியே? என்னா ஆச்சு?”

“அடப்போ, மாமா, காலைச் சுத்தின பாம்பு கடிக்காம உடாதுன்ற மாதிரி எங்க போனாலும் நம்ம தரித்திரம் நாம கூடவே வருது; நாம உப்பு விக்கப் போனாதான் மழை பெய்யுது; மாவு விக்கப் போனா காத்து அடிக்குது”

“ஏண்டா இவ்ளோ பேசறே; கொஞ்சம் வெவரமா சொல்லு”

‘அதான் மாமா, அவனை வேலைல சேக்கற கம்பெனியில் அம்பதாயிரம் கேக்கறங்களாம்”

“லஞ்சமா?”

“இல்ல மாமா, டெபாசிட்டாம்; அதை கட்டினாத்தான் வேலைல சேரலாமாம்; போடா நம்மகிட்ட ஏதுடா அவ்ளோ பணம் இந்நேரத்துக்கு; குந்த ஒரு குடிசையும், சோத்துக்குக் கொஞ்சம் நெலமும்தான் இருக்கு; அதுவும் தரிசா கெடக்குன்னு சொல்லிட்டேன்”

“அப்புறம்?”

“அவங்க அத்தை மவன்கிட்டக் கடன் கேக்கலாமான்னு ஊட்டுக்காரி கேட்டா; ஆனா எனக்கு இஷ்டமில்ல”

“அதுக்காக காலேச படிச்ச புள்ளய சும்மா ஊடல் ஒக்காற வைக்கறதா? ஆமா எப்பப் பணம் கட்டணுமாம்?”

“இன்னும் ஆறு மாசத்துல கட்டணும்னு சொல்லியிருக்காங்க”

“அப்பறம் என்னா பாக்கலாம்; ஏதாவது ஒரு வழி கெடக்காமாயா பூடும்”

“என்னா வழி பொறக்கப் போவுது? இதேதான் என்னிக்கும்” என்று சலித்துக்கொண்டே “சரி; வா, போவலாம்” என்று எழுந்தான் கேசவன். பெயருக்குக் கொஞ்சம் தண்ணீர் கொட்டிக்கொண்டிருந்த ரெட்டியார்

நிலத்தின் மோட்டரில் காலைக்கடன்களை முடித்துவிட்டு ஊருக்குள் சென்றனர். ஒவ்வொரு வீட்டு வாசலிலும் கூடிக்கூடி சிலர் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். "சரி, வேலதான் இல்ல; பேச்சுக்கு என்னா கொறச்சல்? என்று மனத்துக்குள் சொல்லிக்கொண்டே வீட்டை அடைந்தான் சின்னான்.

"என்னா இவ்ளோ நேரம்? மாமனும் மச்சானும் கரையில் போயி ஒக்காந்தா நேரம் போவதே தெரியாதா?" என்று லேசான சிரிப்புடன் கேட்டான் சம்பூர்ணம்.

"ஆமா என்னா இங்க வந்து வெட்டிச் சாய்க்கப் போறோம்?; அங்கதான் கொஞ்ச நேரம் பேசிக்கிட்டு இருப்போமேன்னுதான் ஒக்காந்திருந்தோம்" என்றான் சின்னான்.

சத்தம் கேட்டு வெளியில் வந்த கேசவனின் மகன், "அப்பா, தாதம்பாளையத்தாரு வந்துட்டுப் போனாரு" என்றான்.

"என்னாவாம்" என்றான் கேசவன்.

"ஒங்க ரெண்டு பேரையும் வரச் சொன்னாரு" என்றான் அவன் பதிலுக்கு.

"எதுக்குன்னு கேட்டியா" என்றான் சின்னான்;

"ஏதோ வேலை இருக்காம்' ஓடனே வரச் சொல்லுன்னாரு; இன்னும் மூணு மணிநேரம் ஊடல்தான் இருப்பாராம்" என்றான் அவன்.

தாதம்பாளையம் மாசிலாமணி நடுத்தரக் குடும்பத்துக்காரர்தான்; ஆனால் அதிலேயே கொஞ்சம் வசதியானவர்; அந்த ஊரில் மளிகைக் கடை வைத்திருக்கிறார். எப்பொழுதும் 'ஹோண்டா'வில் சுற்றிக்கொண்டே இருப்பார். கடையை அவர் மனைவி பார்த்துக் கொள்வார். அக்கம் பக்கத்து ஊர்களின் சந்தைகளுக்கும் அவர் சென்று வருவார். கோழி வியாபாரம், மாடு, ஆடுகள் வாங்கி விற்பல், வேலைகளுக்கு ஆள்களை அமர்த்திவிடுதல் போன்றவற்றைச் செய்வார்.

"என்னா வேலையா மாமா இருக்கும்" என்று கேட்ட கேசவனுக்கு, "ஏதோ ஒண்ணுடா, காஞ்ச மாடுகிட்ட கருப்பங்கட்டையைப் போட்ட மாதிரி கொஞ்சம் காசு வந்தா சரி" என்றான் சின்னான்.

மாசிலாமணி இருவரையும் 'வாங்க, வாங்க.

என்று வரவேற்றார். சின்னானும் கேசவனும் "வணக்கங்க" என்று கூறிவிட்டுத் துண்டால் அழுந்த முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டனர். "ஊட்டுக்கு வந்திருந்தீங்களாம்" என்றான் சின்னான்.

"ஆமாம், ஒங்க தெருவுக்கு வந்தேன், எல்லாரையும் பாத்துட்டேன்; ஒங்க ரெண்டு பேரையும்தான் காணோம்"

"ஏரிப்பக்கம் போயிருந்தோங்க; என்னாங்க விசயம்?" என்றான் கேசவன்.

"உட்காருங்க" என்று திண்ணையைக் காட்ட இருவரும் உட்கார்ந்தனர். "இங்கதான் ஒண்ணும் வேலை இல்லியே? சனங்க பொழைக்கணும்ல; அதாலதான் கரும்பு வெட்ட வர்றீங்களானு கேட்கத்தான் வந்தேன்" என்றார் அவர்.

"இங்க எங்கியுமே இப்ப கரும்பு இல்லியே" என்றான் கேசவன்.

"இங்க இல்லடா ஆந்திராவுக்கு"

"ஆந்திராவுக்கா? ரொம்ப தொலைவுட்டாச்சே" என்றான் சின்னான்.

"என்னடா தொலைவு? அவனவன் அமெரிக்கா போயி காசு சம்பாதிக்கறான்"

சின்னானும் கேசவனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். "என்னா யோசிக்கறீங்க; ஒங்க தெருவுலேந்து கண்ணன், மாடசாமி, வெங்கடாசலம், அப்புக்குட்டின்னு பத்துப்பேரு; அப்பறம் அந்தக் கடைசி ஊட்டுக்காரன் அவன் பேரு என்னா?"

"சுப்புரமணி"ங்க என்றான் கேசவன்.

"அவனும் வரான்; அவன்தான் கொஞ்சம் படிச்சவன் அவன்கிட்ட எல்லா வெவரமும் சொல்லிச் செலவுக்குப் பணம் குடுக்கறேன்" என்றார் அவர்.

"எத்தினி நாளு வேலை இருக்குமாம்" என்று கேட்டான் கேசவன்.

"ரெண்டு மாசம் இருக்குமடா"

"ரெண்டு மாசமா?" என்று இழுத்தான் சின்னான்.

"ஆமாடா, இப்பவே பொரட்டாசி வந்திடுச்சி; ஐப்பசி காத்திகையில மழை பெய்யுமானு தெரியல; எப்படி இருந்தாலும் நாம காத்திகை கடைசில வேலையை முடிச்சிட்டு வந்திடலாம்"

என்றார் மாசிலாமணி.

சின்னான் மற்றும் கேசவன் முகத்தில் சற்று மகிழ்ச்சி தெரிந்தது. “என்னிக்குக் கௌம்பணும்” என்று கேட்டான் கேசவன்.

“இன்னும் நாலு நாள் கழிச்சி; வியாழக்கிழமை பாண்டி போயி ஒரு மணி ரயில்ல கௌம்பி ராத்திரி பத்து மணிக்கு ரேணிகுண்டாவுல போயி இறங்கணும்” என்றார் மாசிலாமணி.

“திருப்பதி போற வழியில வருமே அதானுங்க?” என்று கேட்டான் கேசவன்.

“ஆமா, ஆனா வேலை அங்க இல்ல; அங்கேந்து ஒரு இருபது மைலு போகணும்” பலபள்ளின்னு ஒரு கிராமம் அங்கதான் வேலை”

“அங்க எப்படிப் போறது? என்று கேட்டான் கேசவன்.

“ராத்திரி ரேணிகுண்டாவுல படுத்துக்கிட்டு இருந்துகிட்டு, காலைல ஆறு மணி ரயில்ல போயிப் பலபள்ளில எறங்கணும்; அங்க சீத்தாராமன்னு ஒருத்தர் வந்து அழைச்சுக்கிட்டுப் போவாரு; தங்கறதுக்குக் குடிசை, சமைக்கறதுக்குப் பொருளுங்க; எல்லாம் அவங்களே தருவாங்க; காசு கிடையாது” என்று விளக்கமாகக் கூறினார் மாசிலாமணி.

“கூலி எப்படங்க” என்றான் கேசவன்;

“காரியத்துலயே கண்ணா இரு; எல்லாம் காண்டிராக்டுதான்; சுப்புரமணிகிட்ட சொல்லி இருக்கேன்; அவன் பேசிக்குவான்” என்றார் மாசிலாமணி.

அடுத்த இரண்டு நாள்களும் இருந்த ஓரிரண்டு சட்டைகளையும் வேட்டி, துண்டுகளையும் வெள்ளையாக்கி விட்டனர். ஏரிக்கரையின் மதகுகளில் எல்லா வெட்டுக்கத்திகளும் கூர்மையாக்கப்பட்டு விட்டன.

“எல்லாரும் சீக்கிரமாவே நேரத்துக்கு வந்திடணும்; பதினோரு மணிக்கே போனாத்தான் எடம் புடிச்சு ஒக்காந்துக்கலாம்” என்று சொல்லி விட்டான் சுப்பிரமணி.

இரவு ரேணிகுண்டாவில் இறங்கி நாலைந்து இடலிகளைத் தின்றுவிட்டுப் படுத்தனர். ரயிலில் வந்த அசதி; நன்றாகவே தூங்கிவிட்டனர். இரவு மணி இரண்டு இருக்கும். சின்னான் தன்மீது யாரோ ஏதோ

தடியால் தட்டுவது போல இருக்க எழுந்து உட்கார்ந்தான். கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு பார்த்தபோது எல்லாரும் எழுப்பப்பட்டு உட்கார வைக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தான்.

எல்லாரையும் சுற்றி ஏழுட்டுப்பேர் நின்றுகொண்டிருந்தனர். ஒவ்வொருவர் கையிலும் ஒரு தடி இருந்தது. அனைவரும் வெள்ளைச் சட்டையும் காக்கிப் பேண்ட்டும் அணிந்திருந்தனர்.

பொதுவாக ஒருவர், “நீங்கள்ளாம் எந்த ஊரு?” எனக்கேட்டார். “தமிழ் நாடுங்க” என்றான் சுப்பிரமணி. அதற்குள் இவர்களின் பைகள் சோதனை போடப்பட்டுவிட்டன.

சோதித்த ஒருவர் “சார், எல்லார் பையிலும் வெட்டுக்கத்தி இருக்குது சார்” என்றார்.

முதலில் கேட்டவர் அதிகாரி போல இருந்தது. மீண்டும் அவர், “கத்தியெல்லாம் எதுக்கு?” எனக் கேட்டார்.

“பலபள்ளிக்கு வெட்டற வேலைக்குப் போறோம்” என்று பதில் சொன்னான் கேசவன்.

“என்னா வெட்டற வேலை?” என்று அவர் தொடர்ந்து கேட்டார். சின்னான் பணிவுடன் “கரும்பு வெட்டப் போறோங்க ஐயா” என்றான் சின்னான்.

“அப்படிச் சொல்லச் சொன்னாங்களா?” என்று இப்போது சற்று மிரட்டும் குரலில் கேட்டார் அவர்.

“இல்லீங்கய்யா, நெசமாத்தான் கரும்பு வெட்டப்போறோம்; யாரை வேணா கேட்டுப்பாருங்க” என்றான் சுப்பிரமணி.

“சரி, சரி, செம்மரம் வெட்ட வந்துட்டுக் கரும்பு வெட்ட வந்தோம்னு பொய் வேற பேசறீங்களா?” என்று அதிகாரக் குரலில் கூறியவர், தன் கையிலிருந்த தடியால் ஓங்கித் தரையில் தட்டினார்.

அடுத்து அவர் “ம்... பையெல்லாம் எடுத்துக்குங்க; எல்லாரும் சீக்கிரம் கௌம்புங்க; வெளியில வேன் நிக்குது; நேரே போயி ஏறுங்க” என்று கூற மற்றவர்கள் இவர்களைச் சுற்றி வளைத்துச் செலுத்த ஆரம்பித்தனர்.